

vende en saadan alvorlig Straf mod det udeblevne Bidne, saa troer jeg, sandt at sige, at Traaden i Beviset for denne Paastand brister.

Lehmann: Jeg skal kun tilføie, at netop den Omstændighed, at det under vor nærværende Procedure er af overordentlig ringe Vigtighed, om et Bidne møder paa den Dag, da det er tilfaldt, eller ikke, idet Følgen af dets Udeblivelse kun bliver, at det bliver tilfaldt til et næste eller et næst-næste Møde, inden Sagen sluttet, taler for det gjorte Forslag. Den muglædende Praxis har nemlig naturligviis fremkaldt en temmelig lax Betragtning af det hele Forhold, som det ved den hele Overgang til Juryinstitutionen, til Nævninger, vil være vanskeligt, at faae udryddet, og som naturligviis bliver dobbelt vanskeligt ved den her foreslaaede Procesmaade, hvor Bidners Tilstædeværelse paa en bestemt Dag, da den hele Forhandling, efter at være paabegyndt, maa sluttet, er af den høieste Vigtighed; det bliver derfor dobbelt vigtigt, at det for Alvor indskræmpes, at saadant Møde er en nødvendig Borgerpligt. Naar den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de District (Grundtvig) iøvrigt har troet heri at see en Indgriben i den personlige Frihed, saa skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at i det Land, hvor man maaskee meest paa hele Jordkloden respecterer den personlige Frihed, nemlig i England, er Retten bemyndiget til uden videre at sætte ethvert Bidne i Arrest, med Hensyn til hvilket der er mindste grundet Frygt for, at det paa Retsdagen vil kunne unddrage sig for at møde. Det er en Bestemmelse, som jeg idetmindste for Tiden ikke vilde vove at foreslaae i Danmark, medens jeg vil ønske, at man i Danmark maa faae en ligesaa levende Sands for den personlige Friheds Uantastelighed, som man har i England, parret med en

ligesaa levende Bevidsthed som i nybenævnte Land om Retspleiens Mægt og Høihed.

Grundtvig: Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn sagde, at han ikke havde forudseet Muligheden af, at det for Modvilighed straffede Bidne dog kunde være udebleven mod sin Villie, saa har han glemt de Ord, han selv lagde til, da han nævnedes dem, der vare satte i Paragraphen til at hævde en Saadans Ret og til at gjøre Indsigelser. Meget af hvad den ærede Rigsdagsmand ansøgte om Nødvendigheden af Forandringer, naar man gaar over til en ny Retsorden, maa jeg jo naturligviis indrømme, men jeg seer slet ikke, at det beviser hvad det skulde bevise. Jeg veed meget godt, at hvor Talen er om en saa vigtig Procedure som den ved Rigsretten, maae vi baade tænke paa og tale om Borgerpligten til at aflægge Vidnesbyrd; men den ærede Rigsdagsmand har aabenbar Uret, naar han paastaar, at vi alene skulle see derpaa; thi vi skulle ligesaa meget see paa Borgerretten som paa Borgerpligten, og først naar begge betragtes og afveies mod hinanden, kunne vi komme til et billigt Udslag. Forøvrigt maa jeg bemærke, at naar baade den høitærede Justitsminister og den ærede Rigsdagsmand bade os henvende vort Øie især paa den store Vigtighed, der er ved en saadan Procedure, og dernæst paa, at et Vidnes Udeblivelse kan spille hele Forhandlingen, da maa jeg have hørt feil, hvis ikke den ærede Rigsdagsmand for Kjøge (Krieger) under den tidligere Forhandling anmærkede, jeg veed ikke om som en Forbedring ved Forslaget eller som Noget, der udmærkede det oprindelige Forslag, at det var paatænkt, at ikke et enkelt Vidnes Udeblivelse skulde kunne spille Sagen (Krieger: Det er en Feiltagelse.).